

daj, ako je le slabo podkovanje krivo konju, da se seka. V časih ni tega krivo nič druga, kakor da je sprednja podkev predolga ali pa, da je zagib zadnje premočan, debel. Lehko se v tem pomaga in ni treba druga, kakor da se prenapravi podkev, sprednja ali zadnja ali pa tudi obe, če ste obe krivi.

Največkrat pa so krivi sekanju predolgi zagibi podkve na zadnjih in prenizke podlage na sprednjih nogah. Le-te so krive, da konj ne more tako naglo gibati sprednjih nog in vsled tega mu zaostajajo in tako se izgodi, da prestavi konj že zadnje, ko so sprednje še na starem mestu. Ako ne pomagaš v tem konju v pravem času, privadi se temu žival in nisi ji v stanu še pozneje pomoči, ko je podkev že čisto dobra.

O pravem času pa je pomoč lahko in za to ni treba druga, kakor da se napravi konju dobra podkev in se mu kopito ne prireže preveč na malo.

Sejmovi. Dne 2. novembra v Poličanah (za svinje), v Stradnu in v Vitanji. Dne 4. novembra pri sv. Barbari v Halozah, v Lesičnem, v Mariboru, v Selnici na Dravi in v Pišecah. Dne 5. oktobra v Radgoni in na Svetini pri Celji.

Dopisi.

Iz Ljutomer. (Uradnik.) „Slovenski Narod“ št. 222 ima dopis, v katerem beremo sledeče besede našega c. kr. okrajnega sodnika gospoda Štefana Katziantschitza: „Nekaj obžalovanja vrednega sem zapazil v občevanji svojih uradnikov s slugami, namreč, da občejuje v uradu med seboj v slovenskem jeziku. V bodoče nemate govoriti več tukaj v uradu med seboj v slovenskem jeziku! Na ulici govorite med seboj v kakoršnem koli jeziku hočete, v uradu pa samo v nemškem, ker je urad cesarsko-kraljevski!“ Te besede je govoril svojima pisarjema, izmed njiju bode eden 1. novembra t. l. iz službe izpuščen. Do zdaj smo mislili, da bo g. Katziantschitz preklical kot neresnično, kar se je o njem pisalo. Ker pa tega ni storil, opravičeno sklepamo, da se je istinito dogodilo. Odkritosrčno rečemo, da tega nismo pričakovali od njega. Mislili smo, da sodi mirnejše in pravičnejše o narodu, čegar je tudi on sin; da spoštuje jezik, katerega ga je učila njegova slovenska mati. Mislili smo, da biva v njem več samostalnosti — to smo sodili po njegovih izobraženosti in po njegovem stanu in da je mož, ki nikakor ni odvisen in ki se ne klanja na poveljem tistih „višjih“, ki v svoji oholi predrznosti imajo poštene slovenske volilce za klavno živino! V resnici, mi ga obžalujemo! Nasproti temu se pa postavljamo na stališče,

katero nam je zagotovljeno od našega premilega vladarja Franca Jožefa, ki je zapovedal v svoji c. kr. postavi, da so vsi narodi avstrijske države enakopravni. Ali te c. kr. postave naš c. kr. gospod sodnik ne pozna? Na tem mestu usojamo si v vsej resnobi izjaviti, da vse slovensko prebivalstvo Ljutomerskega okraja strmi nad tako krivičnostjo ter je razžaljeno na svojih najdražjih narodnih svetinjah; z vso odločnostjo protestuje proti takšnemu netaktnemu postopanju c. kr. uradnika in to še tem bolj, ker je c. kr. okrajni sodnik! Ob enem opozarjamo visoko vladu, da žrtvujemo vsekdar radi blago in kri za cesarja in dom, takih krivičnosti pa ne moremo prenesti!

Iz Št. Jurja na juž. žel. (Raznoterosti.) Skoro smo bili sosedom nevošljivi, ko smo videli, koliko sodov so zvozili jabolk od Slivniške strani, pri nas pa ni se lahko reče, zrna. Ne bo gruševca, ne jabolčnika, da bi ga pili na mesto te trohe kiselega vina. Tako je bilo grozdje, da ga ne pomnijo. Kar ga je ušlo toči, strupeni rosi, mrazu in petkratni deževni dobi, še to je trdo, da so ga tolkli in po tem je tudi vino. Drugi pridelki niso veliko boljši. Goste povodnje so navleklo blata ter dušile sadež. Proti tem nadlogam se pač ve, da se ne more nič opraviti. Druge so pa nekatere zadele najbolj iz neprevidnosti. Dne 29. avgusta se je užgal pri Praunseisovih hmelj. Hud strah smo si vžili, ko se je začel gost dim valiti. Ker je vlekel močen veter, bi se nam bilo lahko hudo godilo. Pridnim rokam vrlih sosedov se je zahvaliti, da so ogenj brž potlačili, pa škode je le, ker je hmelj za nič in lese iz bičja so napol zgozele. Dne 5. oktobra so — tako pravijo — Gajšek otroci kozolec podkurili. Pred otroki skrivajte žveplenke, to se je že tolikrat svarilo. Še bolj neprevidna je bila kmetica, ki ni shranila žveplenice. Zdaj ima. Otrok je tekočino spil 3. oktobra v četrtek in v soboto — Bog ve, kako je notre ves pečen, še tako dolgo zdržal — je umrl. Na take reči se mora paziti, drugače so nasledki lahko hudi. Čudno, da se naša, drugače za red skrbna občina tako malo za Dinstliha briga. On je že samovoljno zvonil, po cerkvi stikal, se grozil, z nožem pri Kinclnu rogovilil. Siromak je zlo zapuščen, nima strehe, žandarji so ga že večkrat domu spravili in vsak trenotek je zopet nadlega tu. Ali ni oblasti, da bi se ga popolnoma znebili?

Iz Šmarskega okraja. (Južnoštajarska hranilnica.) Zdaj imamo vruga, ko so si Slovenci ustanovili hranilnico, tako toguje, se ve, po pravici, neki Celjan. Vahterca nam ne dela na roko. Tako dolgo je zmerjala čez te črne, da jim je postalo le preveč in nam nočejo več denarjev nositi. Prav je sprevidel nasprotnik, da se jim vračuje sedaj od „hetzkaplanov“. Čemu več rediti ljudi, ki se ne vejo

za naš denar drugače zahvaliti, ko nas neprenehoma ometavati, zdaj tega, zdaj onega Slovence? Naj se redijo zanaprej od svojih žuljev, bodo se v kratkem ponižali. Slovenci pa, naj si bo duhovnik ali posveten mož, prinašajte svoj denar v hranilnico, da se bo posojalo kmetom, naj bi se branili s skupnimi močmi pred grabljivimi volkovi. Nasprotniki so med seboj edini, posnemajmo jih mi: viribus unitis.

Iz Slatine. (Poštno uradovanje.) Od kar smo zgubili, nepozabljivega poštarja g. Strašeka, se je nam v kratkih dneh veliko spremenilo. Naš sedanji g. poštni uradnik je gotovo pozabil, da je prišel k Slovencem uradovat in da more nam „bindžarjem“ ravno tako postreči, kakor komu svoje stranke. Pa žal, tako se mnogo kmetov pritožuje in jaz sem sam prepričan, ko pridemo popraševati za voljo kakšnega pisma: kako se on naravnost odreže: „nichts“, če ravno je že pismo kake štiri ali pet dni na pošti in on se ne potruži toliko, da bi šel ga poiskati. Za to pa imamo mi večkrat kakošnje sitnobe, ker prepozno pisma v roke dobimo. Ravno tako nam tišči vselej le nemška, v pošto spadajoča pisma ali tiskovine. Ako pa mi zahtevamo slovenske, to mu je najhuji trn v peto. Ali se tako spolnjuje § 19. osnovnih državnih postav? Pri nas bi lahko našteali na prste na eni roki vse rojene Nemce, čemu tedaj vse nemški? Tedaj pa vedite, g. poštar, da ste prišli na slovenko zemljo uradovat, ter da tukaj tudi ne trobimo vsi v nemškem rogu!

Iz Rajhenburga. (Žalostni pogreb.) Dne 9. t. m. je bila pokopana uboga vdova, katera je dalje čase na obč. stroške živela. Glejmo pa, kakošnje sočutje do bližnjega je v tem imel naš g. predstojnik. Da bi ne bilo treba o pogrebu zvonjenja, ukazal je ta, ne vem, kako bi že rekel, pretkani možicelj o zvečer pri temi na pokopališče prenesti ter jo v mrtvašnico postaviti. Drugi dan so že ure pretekle, a jame še ni bilo gotove, akoravno je ženo močno razganjalo. Še le na zahtevanje gospoda župnika je poslal župan moža jamo kopat. Pogrebce je pa obč. sluga od svoje pičle službe plačal. Misli naš g. predstojnik občino obogatiti, da ne pusti obč. revežev primerno (ubogo) pokopati? Blíža se volitev novega župana, bodite torej previdni, kakošnjega moža si bode izvolili. Saj imate še več domačih, poštenih mož, kateri bi to službo redno in vestno opravljali.

Iz Špitaliča. (Svečanosti.) Praznik velike in male maše smo letos posebno slovesno obhajali z veliko sv. mašo po rimskem obredu in slovesno procesijo. Pri prvi svečanosti je bil navzoč tudi prevzvišeni knez Windischgrätz s svojo soprogo, prelepi izgled za mnoge, kateri se sramujejo z najmanjšim znamenjem po-

kazati, da so kristijani. Kakor slišim, bomo za naprej imeli vsako leto na velike in male maše dan „cerkveni shod“. Prilicno bi rad tukaj nekaj omenil. Navada je, da pridejo ob „slovesnih dnevih“ belo-oblečena in venčana dekleta. To je prav lepo in hvalevredno in tudi godeci veliko pripomorejo k večji zunanji svečanosti; mislim pa, da bi bilo zelo prav, ako bi svirali samo pri sprevodu ali procesiji, pri „Očenašu“ in po sv. maši. Za najsvetejšo daritev pač nikakor ne sodijo. Premislimo: Božji Sin v grozovitih mukah na križu umira, godeci pa pod križem veselo godejo razne poskočnice. Ali ni to strašna dušna bolečina za trpečega Zveličarja? Podobno pa se istotako godi na skrivnosten način pri sv. maši, pri kateri je posvetna godba. Se ve, da Bog ne zameri toliko tega ljudem, ker nimajo namena ga žaliti, marveč ga le v zmoti napačno častijo. Gotovo bi bilo veliko lepše, bolj veličastno in slovesno in mislim, da tudi Bogu dopadljivo, ako bi namesto godcev kakih 10—20 izurjenih pevcev pelo s spremljevanjem orgel eno ali drugo prelepih cerkvenih pesmi. Nekako čudno in sramotno se nam zdi, da v marsikateri fari komaj premorejo kake tri cerkvene pevce. Le nekaj truda, požrtvovalnosti in dobre volje bi bilo treba, in lahko bi se v vsaki župniji sestavil primerno številni pevski zbor, ter bi se po sekiricah pravilno peti izuril, ker potem še le dobi petje pravo lepoto in vrednost. Obžalovati je, da s cerkveno glasbo tako slabo napredujemo; izlasti na deželi gremo polževo pot. Vzrok temu je vladajoči posvetni duh, in pa, ker se preveč gleda na časní dobiček, samo za božjo čast ali večno plačilo pa se malokateri hoče več truditi, kakor je ravno dolžnost in za silo potrebno. Upam, da se mi oprostijo te odkritosrčne misli. Kar zadeva druge naše razmere, so sedaj zelo ugodne. Kakor v vsaki župniji, se tudi pri nas v časih duhovi razburijo ter nastane kaka praska, vendar, hvala Bogu, da se kmalu poravna. Ni skorej večje nesreče za faro, kakor če vlada prepri in sovraštvo; koliko strašnih pregreh pride iz tega! Jaz torej rečem: Bodimo v krščanski ljubezni in v priprosti srca med seboj združeni; delajmo krepko, navdušeno in vzajemno za božjo čast in svoje izveličanje, za versko in narodno stvar, sploh za vse, kar nam je v duševno in gmotno korist! D—č.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. V teh dnevih sestavlja se pri ministervu drž. proračun za prihodnje leto in pravi se, da bode v njem kaci 5 milj. preostanka. To bode pa jeze na strani liberalnih Nemcev! Kar so liberalne vlade zavozile, to bi bila sedanja vlada po takem že srečno izvlekla. — Med dijaki na vseučilišči na Dunaji je